

Boxmeer Oktober 2016

Aan Zijne Excellentie de Weledele Heer M. J. van Rijn.
Staatssecretaris van Volksgezondheid, Welzijn en Sport
Postbus 20350
2500 EJ Den Haag

Geachte Heer van Rijn.

Neemt u mij niet kwalijk dat ik deze brief schrijf in de wetenschap dat u een druk bezet man bent en weinig tijd heeft. Toch wil ik u vragen om even de tijd te nemen om hem te lezen. Vier jaar geleden heb ik u ook geschreven omdat toen de thuiszorg steeds verder afgekald werd. Ik heb 15 jaar thuis in bed gelegen en dat was geen geringe opgave om toch de regie te blijven voeren. Mijn man is al in 1985 overleden en een paar jaar later werd ik zelf ziek. Daardoor was ik alleenstaande wat de situatie erg ingewikkeld maakte. Maar met de goede hulp van de Thuiszorg kon ik het wel redden en zoveel mogelijk alles zelf blijven regelen. Ik kon lichamelijk niet veel maar mijn hoofd werkte en werkt nog uitstekend en dat heeft veel bijgedragen om het vol te houden.

Doordat de thuiszorg steeds minder mocht doen moest ik uiteindelijk toch besluiten om naar een verpleeghuis te gaan. Natuurlijk zag ik daar erg tegenop want ik dacht dat ik dan zelf niets meer te zeggen had en mij alleen maar aan kon passen aan het regime van het verpleegtehuis. Achteraf ben ik ontzettend blij dat ik die stap toch gezet heb al was het door de nood gedwongen. Het is voor mij een grote **vooruitgang** geworden. Ik word goed verzorgd en door hier te zijn kan ik deelnemen aan activiteiten die ik thuis nooit heb kunnen doen. Ik word met het bed naar de kapel gereden om de diensten mee te vieren, met de diverse feestdagen ben ik niet alleen en er wordt hier veel gedaan om het de bewoners zo prettig mogelijk te maken. Ik kan naar klassieke muziek gaan wat ik heel fijn vind en zo zijn er nog meer mogelijkheden om het leven aangenamer te maken. Ik moet er wel bijzeggen dat het mogelijk is door de vele vrijwilligers die hier zijn want de verzorging kan daar niet meer aan toekomen.

Ik hoorde dat de tendens van nu is om de mensen steeds langer thuis te laten ook als het haast niet meer verantwoord is. Ik kan mij voorstellen dat door de negatieve berichtgeving de mensen ook steeds angstiger worden om naar een verpleegtehuis te gaan. Ik kan natuurlijk alleen maar oordelen over de situatie hier in Boxmeer In het woon/zorgcentrum Sint-Anna. Het is hier heel goed. Er heerst een vriendelijke sfeer en er zijn veel activiteiten om aan deel te nemen die dank zij de vrijwilligers mogelijk zijn.

U zult misschien denken: “Waarom schrijft zij mij dan als er niets te klagen is”. Juist daarom. Ik wil zo graag iets positiefs laten horen maar tegelijkertijd ook vragen om a.u.b. de zorg niet verder uit te kleden. De mensen die hier aan het werk zijn doen zo ontzettend hun best om alles zo goed mogelijk te laten verlopen maar daar moet wel hard aan getrokken worden. Bij ziekte kan er geen vervangster komen en moeten ze het met elkaar maar oplossen. In een huis zoals dit met veel bewoners die aan het dementeren zijn, die vaak met alles geholpen moeten worden zelfs met eten omdat ze dat niet meer zelfstandig kunnen is dat een heel karwei. Men kan niet met minder personeel toekomen aan de meest noodzakelijke zorg. De hele verzorging, het eten en drinken, etc. vraagt meer dan alleen de lichamelijke verzorging. Op deze afdeling kan niemand lopen en overall is de rolstoel nodig en ook de tillift om hen uit en in bed te helpen. Ze moeten gehaald en gebracht worden naar de kapsalon, de pedicure en de activiteiten waaraan ze nog kunnen en/of willen deelnemen. Als er niets te doen is zitten de meeste bewoners te dutten. Er moet “bijna” altijd iemand in de huiskamer aanwezig zijn omdat niemand iets zelf kan doen en er dan grote paniek ontstaat als iets niet lukt of om een of andere ondefinieerbare reden de angst toeslaat. Met nog minder hulp zullen er veel andere dingen bij inschieten die het leven nu nog enigszins dragelijk maken. Met minder mensen zal de ochtendzorg verschuiven naar een later tijdstip waarop het ontbijt, het kopje koffie tussendoor en de warme maaltijd te dicht op elkaar vallen. Ik beschrijf dit een beetje uitvoeriger omdat ik duidelijk wil zeggen dat het echt **niet** met minder personeel kan. Ik merk dat er bij het personeel onrust en zorg is omdat er waarschijnlijk bezuinigd gaat worden omdat het budget op is. Ik heb zelf altijd in de zorg gewerkt tot ik ziek werd. In 1962 ben ik begonnen in de verpleging en het was een werk naar mijn hart. Ik heb het met heel veel plezier gedaan en dat merk ik ook bij de meeste verzorgenden. Anders zouden ze het niet volhouden. Ook wij hebben keihard gewerkt en ook toen moest er van alles gebeuren waardoor we dikwijls op de tenen moesten lopen maar voor de mensen was altijd tijd. En als we vastliepen met het personeel konden we altijd een andere kracht aanboren of er was wel een afdeling die iemand kon missen. De bezetting is tegenwoordig zo krap dat dit niet meer mogelijk is want er kan niemand gemist worden. En ook mijn zorg is dat er dan uitvallers gaan komen onder het personeel door ziekte en/of burn-out. Dan krijg je een sneeuwbaaleffect van steeds meer mensen die het niet meer op kunnen brengen om dit werk vol te houden.

Ik wil pleiten voor de mensen die het werk doen. Zij verdienen het niet om zo negatief beoordeeld te worden zoals het steeds in de media verschijnt. Je zou je bijna gaan schamen als je zegt dat je in de zorg werkt terwijl het vroeger juist zo gewaardeerd werd. Ik was trots op mijn mooie speld die we bij onze diplomering ontvingen.

Ik vind dat dat terug moet komen. Een positieve waardering voor alles wat met zoveel liefde gedaan wordt. Deze prestaties zijn niet gering. Er wordt veel gevraagd met steeds weer de angst dat het straks niet meer zal lukken want met minder personeel gaat het niet. Dan worden er fouten gemaakt. Het positieve moet benadrukt worden. Die verzorgenden horen op een erepodium. Als iemand dat verdient zijn het de verzorgenden van hoog tot laag en alle vrijwilligers die meehelpen om nog wat gezellige dingen te doen die niet direct noodzakelijk zijn maar wel vreugde brengen in het leven van mensen die zoveel gedaan hebben in de maatschappij. Ik vind dat zij er niet onder mogen lijden. Zij kunnen er niets aan doen dat alles zo veranderd is terwijl zij wel altijd hebben gezorgd en gewerkt.

Ik wil een vurig pleidooi voor de werkenden in de zorg houden. Natuurlijk gaat het om de mensen die verzorgd moeten worden maar zeker ook voor de mensen die er moeten werken. Het zijn zo'n prachtige mensen die het niet verdienen om zo negatief behandeld te worden zoals het tegenwoordig vaak gebeurt. Ze moeten weer trots kunnen zijn op hun beroep en daar kunt u wat aan doen. Door te zorgen dat u ze niet in de kou laat staan maar met alle middelen zal steunen zodat het beroep weer uitgeoefend kan worden zoals het hoort en niet met één oog op de klok omdat er nog zoveel gedaan moet worden. Dan komen die nare verhalen in de media over mensen die niet of niet op tijd geholpen kunnen worden en die na de zorg in de rolstoel verder dutten als ze geen beweging om zich heen zien. Met elkaar converseren lukt niet vanwege doofheid, spraakstoornissen en/of dementie. Dat mag niet nog verder beperkt worden.

Ik praat niet over mijzelf want ik ben dik tevreden ook al zijn mijn mogelijkheden beperkt maar ik kan mijzelf heel goed bezig houden met allerlei dingen die mogelijk zijn met de computer of iPad. De hoogbejaarden van nu kunnen dat niet en hebben een stimulans nodig van buitenaf. Ik wil u alvast hartelijk danken voor uw aandacht.

Heel graag uw antwoord.

M.J. Blom- van Beek

Woon/zorgcentrum Sint – Anna

Veerstraat 49

5831 JM Boxmeer

rietblomvanbeek@gmail.com